

γράψει διὰ βαφῆς ἀγγλιστί τὰς λέξεις: «Χαμά, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μπα-
μαγκουατίων». Λέγεται ὅτι ἔνοοι ἀρκούντως τὴν ἀγγλικήν, ἀλλ' οὐδὲν
ποτε τοιαῦτὰ νὰ ὁμιλήσῃ τὴν γλῶσσαν ταύτην, χρησιμοποιοῦν πάντοτε
διερμηνέα.

Ἐπάρχει τι τὸ τευτονικὸν ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ πειθαρχίᾳ τοῦ
Χαμά, ἀλλ' οἱ Σεγουάνα ἀλλοίαν ἔχουσι τὴν ὑφὴν ἢ οἱ Γερμανοί. Οἱ
Σεγουάνα εἶναι φύσει εἰρηνικοὶ καὶ ἡμεροὶ καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ σεβα-
σμὸς αὐτῶν πρὸς ἀρχηγόν, οἷος ὁ Χαμά, ὅστις πράγματι ἀπέκρουσε ποτε
τὸν ἐχθρὸν καὶ ὅστις ἀποκατέστησε τὴν εἰρήνην, τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν
δικαιοσύνην ἐν πᾶσι τοῖς ὄρισι τῆς χώρας αὐτοῦ, εἶναι ἀπεριόριστος, ὁ
δὲ λόγος αὐτοῦ εἶναι νόμος.

Ὁ Χαμά ἐπικρατεῖ ἐν παντὶ τῆς πόλεως αὐτοῦ πράγματι. Πάν-
τοτε εὐρίσκειται ἐφιππος ἐπισκέπτεται τοὺς ἀγρούς, τὰς ἀποθήκας πλπ.
Πρὸς πάντας ὁμιλεῖ· τὰς γυναῖκας καλεῖ διὰ τῆς ἐκφρασεως: «θυγά-
τηρ μου» διὰ δὲ τοὺς ἀνδρας μεταχειρίζεται τό: «Γιέ μου» ὁπωπιῶν
τοὺς παῖδας, πλησσει ἀπαλῶς διὰ τῆς χειρὸς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. Ἔστι
δὲ ἀληθὴς πατὴρ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ περίεργον καὶ
δυσερμηνευτον παράδειγμα διανοητικῆς δυνάμεως καὶ ἀκεραιότητος χα-
ρακτῆρος ἐν φυλῇ ἐκπεφυλισμένῃ ἅμα καὶ ἀνισχύρῳ Σπαραξικάρδιος
εἶναι ἢ ἀφήγησις τῆς ἀρχικῆς ἱστορίας καὶ τῶν μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ
τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διεξαχθέντων ἀγῶνων, παράδοξος δὲ ἢ μετὰ ταῦτα
ἀνάπτυξις αὐτοῦ. Ἴσως δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ὁ μόνος μαῦρος ἀρχη-
γὸς ζῶν, ἢ βιογραφία τοῦ ὁποίου θὰ ἀπέβαιεν ἀνταξία τοῦ πρὸς καταρτι-
σμὸν αὐτῆς κόπου.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

XVI.

— Λοιπὸν, ἐξαδέλφη μου, ἐγκατεστάθητε πλέον ὀλοτελῶς
εἰς τὸν τόπον μας; ἠρώτησε τὴν κυρίαν Πρεζάνς. Τὴν εἶχεν ἀπο-
καλέσει «κυρίαν» μόνον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἢ λέξις ὅμως
ἐξαδέλφη τῇ ἐφάνη γλυκυτέρα καὶ πλειοτέραν προδίδουσα οἰκειό-
τητα, μάλιστα ἐφαρμοζομένη εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἧς οἱ ὀφθαλ-
μοὶ εἶχον ἐπὶ τοσοῦτον κλαῦσει.

— Ὅτ' κατοικήσωμεν τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι τὸ σπη-
τάκι μας, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Ἡ θυγάτηρ σας δὲν θὰ στενοχωρηθῆται;

— Δὲν θὰ ἔχωμεν τὸν καιρὸν νὰ στενοχωρηθῶμεν! Ἐάν
ἤξεύρετε πόσα ἔχει νὰ κάμῃ τις ὅταν προτίθεται νὰ περιορίσῃ
τὸν ἑαυτὸν του! Καὶ ἔπειτα τὰ βράδια θὰ ἔχωμεν τὸν Γεώρ-
γιον. . . Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀνησυχοῦν πολὺ τὴν νύκτα!

Ἡ Ὑβελίνη ἠτένισε πρὸς τὸν Γεώργιον μετὰ νέου ἐνδιαφέ-
ροντος. Ἦτο βέβαιον, ὅτι τὰς νύκτας ἀνησυχοῦν τοὺς ἰατροὺς! Οὐδέποτε
εἶχε φανῆ αὐτῇ τοῦτο παράδοξον, νῦν ὅμως, σκεπτο-
μένη τὸ πρᾶγμα, εὕρισκεν αὐτὸ δυσάρεστον. Ἐπειδὴ ἤδη ὁ Γεώρ-
γιος εἶχε πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένα κατὰ τὰ τρία τέταρτα τὰ
νῶτα καὶ ἐφαίνετο μόνον σχεδὸν ἐκ τοῦ πλαγίου, περετήρησεν
αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον.

— Αὐτὸ δὲν βλέπτει τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ κ. Πρεζάνς, εἰς
τὴν ἐκεινοποίησε τὰς ιδέας αὐτῆς ἐν τῷ μεταξὺ παρατηροῦσα.
Τὸ νὰ τὸν ἀνησυχοῦν εἶναι τίποτε, καὶ ἔπειτα συνειθίζει κανεὶς.
Ἄλλὰ τὰς ἐπιδημίας τί τὰς κάμεις; . . . Πόσον ὑποφέρει τις
ὅταν ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του.

Τοῦτο ἦτο ὅλως νέα ὄψις τοῦ πράγματος διὰ τὴν Ὑβελίνην.

Οὐδέποτε περὶ αὐτὴν εἶδε μητέρα ὑποφέρουσαν διότι ἀγαπᾷ τὰ
τέκνα της. Ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ τῷ διακεκριμένῳ ἐν ᾧ ἔζη, ἡγά-
πων οἱ ἄνθρωποι χωρὶς νὰ ὑποφέρωσιν.

— Ὅταν ἠσθένησε μὲ τὴν διφθερίτιδα, ἐξηκολούθησεν ἡ κ.
Πρεζάνς, παρατηροῦσα τὸν υἱὸν της, ὑπέφερα πολὺ, πόσον ὅμως
ὑπερφηανεύομεν ὅταν ἐσώθη!

— Ὑπερφηανεύεσθε; ἠρώτησεν ἡ Ὑβελίνη ἀσυναίσθητως.

— Βεβαίωτατα. Εἶχε προσβληθῆ περιποιοῦμενος ἀσθενεὶς
ἐν τῷ νοσοκομείῳ. . . καὶ αὐτὸ ἀξίζει ἀμοιβὴν ἐκ μέρους τῆς
κυβερνήσεως. . . Τῷ ὑπεσχέθησαν λοιπὸν παρᾶσμον τῆς λε-
γεῖνος τῆς τιμῆς, ἀλλ' εἶναι ἀκόμη πολὺ νέος. . .

— Πόσον ἐτῶν εἶναι; ἠρώτησεν ἀσυναίσθητως πάλιν ἡ Ὑ-
βελίνη.

— Εἴκοσι τεσσάρων. . . Προτιμῶ νὰ τὸν ἔχω ζωντανὸν καὶ
ἄς μὴ ἔχῃ πᾶρασμον!

Καὶ ἡ εὐτυχὴς μητὴρ ἐγέλα, ἀλλ' ὁ γέλωσ αὐτῆς ἦν ἀνέμι-
κτος δακρύοις, καὶ ἐξαίφνης ἡ Ὑβελίνη τὴν εὗρεν ὅτι ἦτο θελ-
κτικωτάτη οὕτως ἀνευ τῶν δύο αὐτῆς ὀδόντων.

— Ἐξαδέλφη, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἀσπασθῶ; ἠρώτησεν.

— Εὐχαρίστως, κόρη μου!

Ὁ Γεώργιος, ὅστις ἐστρέφετο τότε, ἀγνωστον διατί, εἶδε
καὶ τὰς δύο, ἡ κ. Ρουβεραι ὅμως δὲν τὰς εἶδεν, ἀλλὰ κατ' ἐκεί-
νην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν συνδιαλεγομένη μόνη μετὰ τοῦ κ. δὲ
Βαρκούρ ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς παρακειμένης αἰθούσης ἔλεγεν·

— Παρατηρήσατε πόσον ὠραία εἶναι σήμερον ἡ Ὑβελίνη;

— Ἐξαισία! Τίς θὰ ἔμενεν ἀπαθὴς εἰς τὰς χάριτας καὶ τὴν
ὠραιότητα αὐτῆς.

— Καλὰ λοιπὸν. . . πηγαίνετε νὰ τῇ τὸ εἶπητε. . . ἀλλὰ
μὲ τρόπον.

— Βεβαίωτατα, μείνατε ἡσυχος. . . μοὶ ἐπιτρέπετε λοιπὸν;

— Σᾶς τὸ εἶπον ἤδη, ἀγαπητὴ κύριε Βαρκούρ, μοὶ ἀρέσκετε
πολὺ καὶ πιστεύω ὅτι θ' ἀρέσετε καὶ εἰς αὐτήν. Εἶναι πολὺ κα-
λὴ κόρη, καλῆς ἔτυχεν ἀνατροφῆς καὶ δὲν θέλει ποτὲ νὰ με λυ-
πῆσῃ, ἐπομένως θὰ σᾶς δεχθῆ ἅμα τῇ εἰπῶ ἐγὼ ὅτι τὸ ἐπιθυ-
μῶ. Δὲν θὰ ἦτο ὅμως κακὸν νὰ προσπαθῆσετε νὰ τῇ ἀρέσητε
σεῖς ὁ ἴδιος.

Ὁ Βαρκούρ προσέκλινε μετὰ προδῆλου εὐαρεσκείας, κατὰ βᾶ-
θος δὲν ἦτο δυσηρεστημένος διότι ἐπεβίλλετο αὐτῷ νὰ κατορθώσῃ
νὰ καταστῇ ἀρεστός.

— Καὶ ἡ οἰκογένεια; . . . Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ριχάρδου, εἰσαθε βε-
βαία ὅτι δὲν θ' ἀντιστῶσιν;

Ἡ κ. Ρουβεραι ἔκαμε χειρονομίαν σημαίνουσαν· Μὴ ἀσχολεῖ-
σθε περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Ὁ Βαρκούρ ἠρυθρίασεν ἐξ εὐα-
ρεσκείας καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν Ὑβελίνην.

— Πόσον εἶναι ἀσχημος καὶ τί παράδοξον ἐξωτερικὸν ποῦ
ἔχει! Ἐσκέψατο ἡ νεᾶνις ἰδοῦσα αὐτόν. Ὁμοιάζει μὲ παιδί
ἀπὸ κηρὸν εἰς τὸ ὅποιον ἔχουν κολλημένα μουστάκια!

Καὶ αἰσθανομένη ὅτι θὰ ἐγέλα σπασμωδικῶς, ἔφυγε πρὸς
τὴν διεύθυνσιν τοῦ κήπου ὅπου ὁ Βαρκούρ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν
παρηκολούθησῃ.

XVII.

Ἡ φαντασία τῶν νεανίδων διατρέχει μέγα διάστημα ἐν μικρῷ
χρόνῳ. Ἡ Ὑβελίνη ἀναπαρίστα ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς λαμπρὰν
τὴν εἰκόνα τοῦ βίου ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ἣ οἱ Πρεζάνς ἔζων. Ὁ περιω-
ρισμένος, ἵνα μὴ εἴπωμεν, περιεσταλμένος ἐκεῖνος βίος, ἐφάνη
αὐτῇ ὁ ὠραιότερος πάντων. Εἶχεν ἀκούσει βεβαίως γενόμενον λό-
γον περὶ τῆς Ναυσικίας, ἢ ὅποια, θυγάτηρ βασιλέως οὕσα, ἔπλυε
τὰ ἀσπρόρουχα αὐτῆς μόνη ἐν τῷ ποταμῷ. Ἠδύνατό τις λοιπὸν
νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὰς ταπεινοτέρας ἐργασίας χωρὶς ν' ἀπολέσῃ
τὴν ἀξιοπρέπειάν του, ἢ δὲ Ὑβελίνη ἦτο βεβαίωτατη ὅτι ἡ κ.
Πρεζάνς, ὅτι καὶ ἂν συνέβαινε, θὰ ἦτο πάντοτε γυνὴ διακεκριμέ-
νη μεθ' ὅλας τὰς πεπαλαιωμένας αὐτῆς ἐσθῆτας καὶ τὴν μετρο-
προσῆνην ἐν τῇ συμπεριφορᾷ αὐτῆς.

Ἐκ μηδαιμινῶν αἰτίων μεγάλα παράγονται πολλάκις ἀποτελέσματα. Ἐάν ἡ κ. Ρουβεραὶ δὲν κατέκρινε τὴν πτωχὴν αὐτῆς ἐξάδελφον, ἡ Ὑβελίνη δὲν θὰ παρετῆρει πιθανῶς ποτὲ τὸν ἐξάδελφον αὐτῆς Γεώργιον!

Ἐξάδελφοι, Πράγματι ἦσαν ἐξάδελφοι ἀλλὰ τόσον ὀλίγον, ὥστε ἰσχυρὰ ἀπητρεῖτο θέλησις καὶ καλὴ μνήμη ὅπως ἐνθυμηθῆ τοῦτο, ἐπομένως ἡ Ὑβελίνη, ἡ ὁποία ἐκάλει τὴν μητέρα ἐξάδελφον καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς διὰ τοῦ κυρίου αὐτῆς ὀνόματος, δὲν ἠδυνήθη νὰ πρῆξῃ τὸ αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὸν υἱόν, ὃν ἀπεκάλει κύριον. Δὲν ἀπεκάλει μάλιστα αὐτὸν ἀπλῶς κύριον Γεώργιον ἀλλὰ «κύριον δὲ Πρεζάνς». Ὁ Γεώργιος οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ὁ ἐπίσημος οὗτος τρόπος τοῦ ἀποκαλεῖν αὐτὸν ἀπηυθύνετο εἰς τὸν ὑπὸ τῆς κ. Ρουβεραὶ περιφρονούμενον πτωχὸν συγγενῆ, ἀνυψούμενον οὕτως ὑπὸ τῆς Ὑβελίνης δι' ὅλου τοῦ ὄγκου καὶ τοῦ ὕψους τοῦ ὀφειλομένου εἰς τοὺς ἀξιότους ἐκτιμήσεως ἀνδρας.

Ἐκεῖνος, ὁ ἀτυχῆς! τὴν ἀπεκάλει τὸ πρῶτον δεσποινίδα Ὑβελίνην, ὡς ἐμπρέπει, καὶ ἀπὸ τινος καιροῦ τὴν ἀπεκάλει, ἐκεῖνη!

Εἶναι δυνατόν νὰ ὑπῆρξέ τις σπουδαστὴς τῆς ἰατρικῆς, νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν ἐστενοχωρημένον ὑπὸ τὸ νωπὸν ἔτι δίπλωμα τοῦ ἰατροῦ, ὅπερ καλύπτει αὐτὸν ὡς ἰδιῶζον κάλυμμα, νὰ παρέχῃ δωρεὰν τὴν ἰατρικὴν αὐτοῦ περίθαλψιν εἰς χωρικοὺς παθόντας ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, σκεπτόμενος ἀνώτερον μέλλον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ· δὲν εἶναι ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα ἀπρωτος. Δύναται νὰ παραιτηθῆ, ὡς πρὸς τὸ παρόν, περαιτέρω προῦδων ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ὅπως περιποιηθῆ τὴν φιλότιμην αὐτῆς μητέρα, καταστρέψασαν τοὺς ὀφθαλμοὺς δι' αὐτὸν, δύναται νὰ θυσιάσῃ, οὐχὶ ἀνευ λύσεως καὶ ἐνδομύχου λύσης, τὸ ἰδεῶδες αὐτοῦ μέλλον διὰ νὰ κερδήσῃ κερατῆτι τινὰ ἀντὶ νὰ δαπανήσῃ πολλά. Δύναται νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὸν: «Δὲν θ' ἀγαπήσω, διὰ νὰ ἀφοσιωθῶ εἰς τὸ καθήκόν μου νῦν καὶ εἰς τὰς σπουδὰς μου βραδυτέραν». Ταῦτα πάντα οὐδαμῶς ἐμποδίζουσι ν' ἀπαντήσῃ τις μιᾷ τῶν ἡμερῶν τὸ γλυκὺ βλέμμα δύο ἀγνῶν ὀφθαλμῶν νεανίδος καὶ ν' ἀγαπήσῃ τότε ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Μεθ' ὅλην τὴν πανθομολογουμένην αὐτῶν ὑπεροχὴν, οἱ ἄνδρες, ἀληθῶς εἶπεν, δὲν εἶναι λίαν ἰσχυροὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦλάχιστον. Οἱ μὲν καυχῶνται ὅτι ἐν τῷ βίῳ μόνον τὰς διασκεδάσεις ἐπιζητοῦσι, καὶ θὰ ἠρρυθρίων ὡς μήκων ἐάν ἠναγκάζοντο νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἠγάπησάν ποτε ὡς κτήνη καὶ ὑπέφεραν, ὅπως ὑπέφερον ἄλλοτε, χωρὶς νὰ ἐρυθριάσωσιν. Οἱ τοιοῦτοι καταφρονοῦσι τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ περιφρονοῦνται καὶ αὐτοὶ ὑπ' ἐκείνων, ἐάν καὶ ἴχνος μόνον τῆς ἀξιοπρεπειᾶς αὐτῶν ἔχωσιν. Ἄλλοι, τοῦναντίον, ταπεινοῦνται δουλοπρεπῶς πρὸ αὐτῆς ὡς πρὸ εἰδώλου, θεοποιοῦσι τὰς ἀδυναμίας αὐτῆς, λατρεύουσι τὰ σφάλματα αὐτῆς, ἀνεγείροντες—οὐχὶ εἰς τὰς βελτίνας αὐτῶν—αὐτῆ βῆθρον, ὅπουθεν πρῶτην ἔχουσι φροντίδα ν' ἀνατρέψωσι μετ' ὀλίγον τὴν θεάν, τὴν ὁποῖαν πρὸ ὀλίγου ἐθεοποίησαν. Ἐκ πικρᾶς δὲ εἰρωνείας τῆς τύχης, περιφρονοῦνται ὑπὸ τῶν περιφρονητέων γυναικῶν καὶ οἱ μυρτιάκις καλλίτεροι καὶ ἤττον κακοὶ τῶν προηγουμένων. Ὀλίγοι αὐτῶν ἀπολαύοντες τῶν εὐτυχιῶν, ἅς δὲν προχέει πλουσιοπαρόχως ἡ φύσις, ἀνοίγουσι τὴν καρδίαν αὐτῶν ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, ἀγαπῶσιν ἀπλῶς καὶ ἐξ ὅλης καρδίας τιμίαν κόρην, ἡ ὁποία δύναται ν' ἀγαπήσῃ αὐτοὺς καὶ τρέπονται τὴν ὁδὸν τοῦ βίου μετὰ συντρόφου συμμεριζομένης μετ' αὐτῶν τὰς ἡμέρας τῆς βροχῆς καὶ τὰς τοῦ ἡλίου!

Ὁ Γεώργιος δὲ Πρεζάνς ἀνῆκε εἰς τὴν τάξιν τῶν τελευταίων τούτων. Διατί τάχα νὰ εἶναι κατεδεδικασμένος, ὡς ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων, νὰ βαίνει πάντοτε παρὰ τὸν τοίχον τοῦ παραδείσου χωρὶς νὰ δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν;

Ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ διήλθε πολλὰς νύκτας λίαν θλιβεράς, σκεπτόμενος πρὸ οὐρανοῦ ἀνάστρου τὰς σκληρότητας τῆς τύχης. Προκαταβολικῶς ἤδη εἶχε θυσιάσει τὸ μέλλον του, διατί τώρα ὁ πειρασμὸς νὰ συλλάβῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, λέγων: Παρατήρησε πόσον εἶναι ὠραία, καλὴ, ἐλκυστικὴ! Παρατήρησέ τὴν κα-

λῶς, ἰδὲ τὸ θελκτικὸν μειδίαμα τῶν ὠραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν ὅταν στρέφονται πρὸς σε, μάθε δὲ συνάμα ὅτι δὲν εἶναι διὰ σέ, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σοὶ ἀνῆκῃ ποτε καί, ὅπερ χειρὸν, θὰ λάβῃ ἄλλον!

Ὁ ταλαίπωρος Γεώργιος λίαν εὐσυνειδήτος ὢν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐπανελάβε τὰ ἀνωτέρω τσακίς ὥστε ἡ αὐγὴ νυκτὸς σεπτεμβρίου εὔρεν αὐτὸν ἐν τῷ παραθύρῳ τοῦ δωματίου του, τὰς χεῖρας ἔχοντα βεβρεγμένας ἐξ ἠρωικῶν δακρῶν τὰ ὁποία ἔχυσε, καὶ τὴν καρδίαν αἰμάσσουσαν ἐκ τῆς θυσίας, ἣν ἔκαμε.

— Ὅταν ἡ μήτηρ μου ἀποθάνῃ, ὅταν ἡ ἀδελφὴ μου νυμφευθῆ θὰ φύγω ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς τὰς θανατηφόρους χώρας ὅπου καὶ οἱ ἀνδρεῖότεροι στελλόμενοι τρέμουσι καὶ ἐκεῖ θὰ ἀποθάνω ἀφανῆς σώζων τὴν ζωὴν ἀφανῶν ἀνδρῶν. . . ἐγὼ, ὅστις ἐσκέθην νὰ ἀποσπᾶσω τῶσα μυστικὰ ἐκ τῆς μυστηριώδους φύσεως.

Ἐν τούτοις συνάδευεν εἰς Ρουβεραὶ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του καθ' ἑκάστην πέμπτην. Ἡ δύνατο ν' ἀπόσχη τῶν ἐβδομαδιαίων τούτων ἐπισκέψεων ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος μετέβαινε μετὰ τσαούτης προθυμίας, ἐπὶ πλέον ἀπελάμβανε τῆς σκληρᾶς εὐχαριστήσεως νὰ βλέπῃ τὸ εἶδωλον αὐτοῦ κολακευόμενον ὑπὸ ἄλλων. Μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τοὺς ἐρωμένους ὀφραγνικῆς δυνάμεως ἐμάντευσεν ἀμέσως τὸν ὑπὸ τῆς προμήτορος προστατευόμενον ὑποψήριον καὶ εὔρεν αὐτόν, ἐλαφρύνων καὶ ὑπερφιάλον. Ἡ Ὑβελίνη δὲν ὑπεδέχετο αὐτὸν διὰ τρόπου ἐνθαρρυντικοῦ, ἀλλὰ μῆτοι δὲν εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ νεανίδες δὲν δύνανται νὰ ἐξωτερικεύσωσι τὰ αἰσθήματα αὐτῶν ἀλλ' ἢ μετὰ τὰ ἐπίσημα διαβήματα;

Ἐάν, ἀντὶ νὰ βρασιζήται οὕτω δωρεάν, ὁ δυστυχῆς νέος παρετῆρει μετὰ προσοχῆς, θὰ ἀπέκτα τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ἀνοικτήριμων Ὑβελίνη προσεφέρετο πρὸς τὸν Βαρκούρ ὡς πρὸς μορμολύκειον. Εἶναι λίαν δικασκεδαστικὸν νὰ πολιορκηθῆ τις ὅταν δὲν παίζῃ πρόσωπον ἢ καρδίαν καὶ ἡ Ὑβελίνη τοῦτο ἐσκέπτετο. Ἀφοῦ πρῶτον ἤρχισε νὰ γελάει καὶ νὰ φεύγῃ ἅμα φενομένου τοῦ προστατευομένου τῆς προμήτορος αὐτῆς, ἤδη ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ τῇ ὁμιλῇ καὶ ἀπῆντα αὐτῷ μετὰ τῆς ἀγνότητος καὶ ἐτοιμότητος ἐκείνης τῶν νεανίδων, ἡ ὁποία ἠπάτησε καὶ θ' ἀπατᾶ αἰωνίως τοὺς ἠλιθίους. Ἐν τούτοις ὁ Βαρκούρ, δὲν εἶχεν ἔτι εὔρει περίστασιν νὰ προσφέρῃ μιάν κἄν ἀποφαστικὴν λέξιν. Δὲν ἦτο ὅλος σφάλμα του, διότι ἡ Ὑβελίνη εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ παρᾶσχῃ αὐτῷ κατᾶλληλον πρὸς τοῦτο περίστασιν καὶ τοῦτο ἐπεδίωκε πάντοτε.

Ἡ κ. Ρουβεραὶ ἀνησύχει ὀλίγον ἐπὶ ταῖς ἀναβολαῖς ταύταις, θὰ ἀνησύχει δὲ πλείστορον ἔτι ἐάν ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ ἐν τῷ νῷ τῆς ἐγγόνης αὐτῆς! Ὡς ὅμως τὸ πλείστον τῶν ἀυταρχικῶν προσώπων, ἡ καλὴ γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ τις ἰδέας σταθεράς. Ἐθισμένη νὰ ὀδηγῆ αὐτὴ πάντας τοὺς περὶ αὐτὴν στρεφομένους, παραδέχετο ὡς φυσικώτατον πρᾶγμα τὴν ἔλλειψιν προσωπικότητος. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Ὑβελίνην εἶχεν ἀπατηθῆ, καὶ αὕτη ἡ ἀνακάλυψις προὔξεν ἄνησιν πολλὰς συγκινήσεις.

Ἐπειδὴ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βρίς ἐμελλον νὰ ἔλθωσι προσεχῶς, ἡ προμήτωρ ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἐρωτόληπτον Βαρκούρ περὶ τῶν προῦδων. Ἦνχετο ὥστε ὁ υποψήριος νὰ ἐγένετο δεκτὸς πρὸ τῆς ἐλευσεως τῶν γονέων εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρυσιάσῃ αὐτοῖς τετελεσμένον γεγονός. Ὁ Βαρκούρ ἦν πλούσιος, ὑγιής, καλῆς οἰκογενείας, εἶχε καλὴν καὶ ἐντιμὸν θέσιν κοινωνικῆν, κτῆμα παρακείμενον τῷ Ρουβεραὶ. Ἐπομένως ἡ προμήτωρ ἦτο βεβαία ὅτι οὐδεὶς θὰ εὑρίσκε καλλίτερον γαμβρόν.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.